

Tanár, újságíró, labdarúgóedző.

Ludas a régi jugoszláv futballiskola megteremtésében (az a régi magyar és a holland keveréke). A fegyelmet és a játékosok fejével való gondolkodást tartja az edzői szakma legfőbb feladatának. Az ausztrál labdarúgást ő helyezte a térképre. „Hogyha többet szaladsz, mint a többiek, ha nem buksz el a labdában, és esetleg még tudsz is vele mit kezdeni, akkor van esélyed!” – mondta. Az államelnök után az ő neve jelent meg legtöbbször az ausztrál sajtóban. Mindig akkor hívták, ha rendet kellett teremteni és feljebb vinni a csapatot a tabellán. Ilyenkor kirúgta azokat, akik a legtöbbet kerestek. Senki sem tud úgy motiválni, mint ő.

Magyarokán született, Szabadkán elektrotechnikusként tanult, végül testnevelési főiskolát végzett. A tanári pályát a futball miatt hagyta el. Huszonnyolc évesen már élvonalbeli edző volt. Az FK Novi Sadot felhozta az első osztályba, majd a Vojvodinánál tevékenykedett. 1969-ben két évre kiment Ausztráliába, amiből kisebb megszakításokkal csaknem három évtized lett. Ahogy ő mondja, élete legszebb része volt ez a majdnem harminc év. A magyar kivándorlók alapította St. George Budapest csapatánál kezdett, öt klubnál dolgozott a távoli földrészen. Hat évig szövetségi kapitány volt, több mint 100 mérkőzésen ült az ausztrál válogatott kispadján. Az 1986-os világbajnokság pótszelejtezőjén az Alex Ferguson vezette skótoktól kaptak ki, de '88-ban az Ausztrália 200 éves fennállására rendezett tornán 4–1-re legyőzték a Ruggierivel, Simeonéval felálló világbajnoki címvédő argentinokat, a szöuli olimpián pedig Jugoszlávia és Nigéria legyőzésével bejutottak a negyeddöntőbe, ahol a végső győztes Szovjetuniótól szenvedtek vereséget.

Már huszonévesen az újvidéki Magyar Szó újságírója volt. Természetesen a labdarúgás volt az ő birodalma. A sportrovatban együtt dolgozott a Magyarországon is jól ismert Szántó Zoltánnal és a szerkesztőségben a karikaturista Szeles Károllyal, a teniszcsillag Mónika édesapjával. Jó barátságot ápolt Boskovics Jenővel, a Magyar Távirati Iroda munkatársával, szövetségünk egykori főtitkárával, Szepesi Györgynek pedig három világbajnokságon segített szakértőként. Kis kihagyásokkal a Népsportot, majd a Nemzeti Sportot is tudósította. Erről még ausztráliai tartózkodása idején sem mondott le.

Újvidékre hazatérve karosszékében ülve kapcsolgatja a tévét és nézi a meccseket, írásai heti rendszerességgel jelennek meg a Magyar Szóban „Jegyzetek a karosszékből” címmel. Cikkeiért kapott tiszteletdíját egy alapítványnak adja, amiből egy tehetséges fiatal 1000 eurós ösztöndíjhoz juthat. A FourFourTwo futballmagazin magyar kiadásának tiszteletbeli szerkesztője.

Újságírói tevékenységéért a Vajdaságban Arany Tollat kapott, Ausztráliában 1990-ben a legmagasabb ausztrál kitüntetéssel adományozták meg és beválasztották az ausztrál futball Hall of Fame-jébe (Hírességek Csarnokába) is.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idei életműdíjasa: **Árok Ferenc**.

Írta: **Novotny Zoltán**, a legendás rádióriporter,

felolvasta: **Szöllősi György**, a Nemzeti Sport főszerkesztője

Az ELTE Bölcsészettudományi Karáról magyar–oroszl szakos középiskolai tanárként kikerülve került a Népsporthoz 1969. április elsején. Ahogy akkor mondták: státuszba. Mert, hogy már egyetemistaként is szorgalmasan tudósította lapot, elsősorban különböző csapatsportágak, köztük a futball eseményeiről. Amúgy a kezdés dátuma ne tévesszen meg senkit: egyáltalán nem tréfadolog, micsoda pályafutást futott be az elkövetkező csaknem negyedszázadban.

A pályakezdő munkatársból főszerkesztő lett. Ha jól bogarásztam ki, nem egészen két héttel a munkába állása után, egy vasárnapi napon jelent meg először nyomtatásban a neve: A lelátóktól a horgásztanyáig – ez volt a szűzírás címe. Volt aztán a sportmozgalmi és nehéztatlétikai rovat, aztán a sportpolitikai rovat helyettes vezetője, illetve rovatvezetője, 1980-tól a sportnapilap főszerkesztő-helyettese, majd 1989-től 1992-ig főszerkesztője.

Az 1989. november negyedikei Népsportból írtam ki a minden betűjében igaz megállapítást az akkori új főszerkesztőről: Évtizedek után lapunk első olyan főszerkesztője, aki nem „felülről” jött, hanem, aki a szó szoros értelmében alulról küzdötte fel magát erre a tisztségre. A hetvenes években hozzákerült rövidebb-hosszabb időre a cselgáncs, az úszás, a vívás, s persze a birkózás is. Jó főszerkesztő lett belőle.

Nehéz időszakban kormányozta a lap hajóját – ismét idézek a kinevezésekor megjelent laudatióból: „Nagyon nehéz gazdasági és politikai helyzetben vette át a lap vezetését, szakmai felkészültsége, s a kollektíva bizalma azonban értékes tőke lehet tőkeszegény korunkban”, s ma már elképzelhetetlenül magas, a csillagokat súroló példányszámokat ért el, például a barcelonai olimpia idején. De birkózószakíróként legalább olyan nagyszerű életművet alkotott.

Emlegethetném a a Karfiolfülűek klubja című könyvét, amellyel beemelt a sportirodalomba egy plasztikus kifejezést, vagy a Hegedűs Csabáról, esetleg a Polyák Imréről írott kötetét. De nem feledem azt sem, hogy 1978-ban egy új sportágat fedezett fel újra a grundbirkózással, amelyben aztán az Edzett ifjúságért mozgalom jegyében a Népsporton keresztül meghirdette az első bemutató versenyeket. Ő dolgozta ki a birkózás ranglistarendszerét, amelyet mindmáig használnak. Az elmúlt negyedszázadban dolgozott a Magyar Hírlapnál, szerkesztette a Színes Sport című sportnapilapot, az utóbbi idő hét esztendőben gyakran írt régi nagy szerelméről a fiatalok sportjáról, s olvasószerkesztőként dolgozott az utánpotlas.hu portálnál.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének korábbi elnökét az elmúlt időszakban is számos elismerés érte, csak egyet kiemelve: tavaly megkapta a Magyar Újságírószövetség aranytollát.

Íme hozzá egy újabb: a Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idej életműdíjasa: **Szekeres István**.

Írta és felolvasta: **Dénes Tamás**, az InfoRádió főmunkatársa